

VÝKŘIK NOUZE

Kázáno Williamem Marrionem Branhamem
1. září 1963 večer v Jeffersonville, Indiána, USA

Zůstaneme stát, zatímco skloníme své hlavy k modlitbě.

Pane Ježíši, věříme, neboť Tys řekl, že máme věřit. Děkujeme Ti a chválíme Tě za to, co jsme již slyšeli a viděli a v čem jest naše víra zakotvena. Děkujeme Ti také za příležitost, že jsme sem směli přijít a posloužit těm, kteří to potřebují. Prosíme Tě, ó Bože, abys byl pamětliv našich proseb dnes večer podle zaslíbení. Prosíme o to ve Jménu Ježíšově. Amen.

Jsmo velmi šťastni za tuto přednost, že zde smíme dnes večer znovu být a zvěstovat to evangelium zmrtvýchvstalého Pána Ježíše. Trochu jsem se opozdil, protože přišli lidé z Michiganu s jedním naléhavým případem. Pán pro nás učinil neprodleně něco úžasného. On ví o všech věcech a ukazuje nám co musíme vědět. Nepotřebujete Mu to ani říkat. On ví vždy co musí být učiněno. Jsme za to velmi vděčni. Ti lidé byli přes celý den na cestě, aby sem přišli. Jsme za to vše velice vděčni.

Nezapomeňte na bohoslužby v následujícím týdnu. Ve středu večer, v neděli ráno a v neděli večer. A bydlíte-li v tomto okolí, měli bychom vás ve svém středu.

Modlete se za mne, během toho, co jsem na cestách na jiná místa a doufám, že budu brzo zase zpět.

Rád bych vám všem poděkoval za prokázanou lásku a nezapomenu na to, co jste pro mne učinili. Jeden bratr z Georgie od nich ze sboru mi daroval oblek. Je to prostě úžasné. Rád bych poděkoval i těm z Kentucky, s kterými jsem byl minulý týden pohromadě, neboť i tam Pán mezi námi učinil velké věci. Zažili jsme Jeho mocnou ruku. Doufám, že vás velmi brzy opět uvidím při cestě do shromáždění v New Yorku. Budu tam mluvit od 12. listopadu ve sboru bratra Vicka. Několik dní před tím budete zde. Pak se s bratrem Moore opět vrátíme při cestě do Shreveportu Louisiana. To bude v týdnu díkůvzdání za úrodu. Bylo to již oznámeno.

Po vánocích doufáme, že budeme s našimi přáteli na jihu a v lednu pak v Phoenixu. Čekáme na sestavení plánu shromáždění v zámořských zemích. Pracuje na tom bratr Borders. Koresponduje, aby sestavil turné. Musíme pouze vyčkat, zda se to dá uskutečnit.

Zástupy lidí, které se tam sejdou, jsou tak obrovské, že je nemůže pojmout žádná budova. Shromáždění musí být v takovém případě konána pod širým nebem, neboť se

v jednom shromáždění sejde až 500 000 lidí. Toto není číslice úhrnného počtu několika shromáždění, nýbrž **jednoho** sejití. Vy víte, že obvykle počítají evangelisté lidi, kteří se sejdou ve shromážděních v šesti týdnech, my však uvádíme počet lidí, kteří jsou přítomni během jednoho dne. Velmi často je nemožné opatřit možnost k sedění. Sednou si prostě na zem. Proto musíme volit správné roční období, v němž neprší v proudech. Viděl jsem pěkně oblečené lidi, kteří seděli po celý den v dešti; ženám tekla voda z vlasů proudem. A přesto tu seděli, zatímco se blýskalo a hřmělo, vichřice hvízdala a déšť lil proudem. Opřeli se jeden o druhého a vyčkávali, až za ně bude modleno. Nu, vy víte, že Bůh cítí takovou víru.

Musíte učinit něco, čím by byl Bůh poctěn. Ukazujete Mu to tím. Lidem, jimž se všechno tak lehce daří, obvykle si toho neváží. Dar je zdarma, to je pravda, avšak vy jej musíte vděčně přijmout. Jak pořekadlo říká: „Narodí-li se někdo se stříbrnou lžičkou, neváží si toho. Musí-li ale o to těžce pracovat, pak si to cení“.

Přeji si, abyste to vzali na zvukový pásek. Poselství dnešního rána bylo vrcholem celé mé služby. Jednoho dne vám řeknu, jak jsem vůbec k tomu kázání „**ZNAMENÍ**“ přišel. Víím, že jsem již po měsíce viděl stavbu pro toto kázání. Všechno směřovalo k tomuto cíli. Bylo to korunování celku. Jsem přesvědčen a doufám, že jste pochopili, co je *zNAMENÍM* míněno. Znamení je známkou toho, že bylo použito **KRVE a** že Bohem požadovaná cena byla zaplácena tím, že Ježíš prolil svoji vlastní Krev. **ON prolil svoji Krev.** Z Jeho života pak vyšel **Duch Svatý.** A jestliže Krev při vás vykonala své dílo, přichází na vás Duch Svatý jako znamení, že cena za vás byla zaplácena a že vás Bůh přijal. Pamatujte na to, to je to **ZNAMENÍ.**

Je mnoho lidí, kteří ani nevědí, co to znamení je. Proto to musím tímto způsobem vyložit tak, aby tomu porozuměl každý, pro koho to je určeno. Právě tak, jako kážeme spasení pro každého, přestože víme, že ne všichni je přijmou, právě tak kážeme všem lidem Boží uzdravení, přestože víme, že ne všichni budou uzdraveni. Hleďte, Ježíš přišel, aby vykoupil ty, kteří byli zapsáni v Knihe vykoupení již před založením světa. Přišel, aby je zachránil. Kdo všechno to je, to já nevím. Vidíte, kážeme to všem, a kdo věří, pro toho je to určeno. Ale nikdo k Němu nemůže přijít, jedině, že by jej Bůh volal. To je pravda.

Je mnoho lidí, kteří nebudou zachráněni. Víme to. Dříve, než byl světu položen základ, věděl Bůh, že nebudou zachráněni. Je mnoho těch, kteří nebudou uzdraveni, oni to prostě nemohou pochopit, nevědí, jak se to děje. Avšak mnoho lidí je uzdraveno. V našem kázání to všem vyložíme, nevíme však, kteří to jsou, kteří to zažijí. Ale je to pro všechny ty, kteří to mohou ve víře uchopit.

To stejné platí o Znamení. Již vždy bylo kázáno o Znamení, ale nyní bylo dáno zjevení o něm. Lutheráni je spatřovali v souvislosti s přijetím Slova a přijetím Krista jako osobního Spasitele. Metodisté řekli: „Když jste tak šťastni, že jste mohli jásat, pak to máte“ Letniční říkají: „Až promluvíte v jazycích, pak to máte“ Ale my víme, že toto vše bylo nedostatečné. Znamení je důkaz. Znamená to, že jste sjednoceni s Kristem. Hleďte, je to Duch Svatý. Jeho život ve vás – ON žije svůj Život skrze vás. Je to pro ty chudé i pro bohaté; pro všechny, kteří to chtějí přijmout.

Nezapomeňte, co se pod poznávacím znamením rozumí. Jestliže kupříkladu chcete jet z jednoho města do druhého, musí být zapláceno jízdné. Za to dostanete jízdenku, která vám slouží za znamení a opravňuje vás k použití železnice až do místa určení.

Tenkrát byla tím znamením krev. Musela být doslovně natřena. Byla to krev beránka. Život z té krve vyšel, avšak nemohl se navrátit na věřícího, protože pocházel ze zvířete. Mluvil však pouze o tom, že přijde Někdo – dokonalá Oběť, skrze niž obdržíme dobré svědomí. Jen Soudce, Bůh nebes, mohl být tou dokonalou Obětí. Zaujal místo soudce, poroty a právního zástupce. Stal se Obětí. Život Boží Jej opustil, proto říká Slovo: „Dám jim Život věčný“ V řečtině se to slovo jmenuje „ZOE“, tím je označen „Život Boží“. Dám jim „ZOE“, svůj vlastní Život. Bůh a Kristus jsou jedno.

Život, který byl v Kristu, je Duch Svatý. Ne nějaká třetí osoba, nýbrž ta stejná osoba v podobě Ducha Svatého přicházejícího na vás jako Znamení, že váš život a vaše jízdné jsou zapláceny. Byli jste přijati. Jízda vám bude dovolena jen tehdy, můžete-li předložit důkaz. Nebude vám dříve dovoleno vejít, dokud se nebudete moci prokázat Znamením jako důkazem toho, že je vaše jízda zaplácena. Nyní Znamení ukazuje, že Krev byla vylita a vykonala na vás svůj účinek. Cena za vás byla zaplácena. Máte důkaz, že Krev byla za vás použita. Jste přijati. Rozumíte tomu nyní?

Nuže, neexistuje žádný pevně stanovený důkaz. Myslíte si nyní a tážete se (je mi to ukázáno), „bratře Branhamo, podle čeho to máme poznat?“ Hleďte přece, co jste byli? A co jste? Podle toho to můžete vědět. Čím jste byli před tím, než bylo toto Znamení použito? Co bylo před tím vaší žádostí a co je vaší žádostí nyní. Podle toho poznáte, zda bylo Znamení použito, nebo ne. Všechna ostatní požehnání jsou vám automaticky přidána.

Není to, jak se o tom mluví nebo míní, že by mluvení jazyky byl ten důkaz. Koupí-li někdo pár šněrovacích bot, tedy jazyk v botách patří k nim. Stejně tak je tomu se Znamením. To Znamení je Kristus, avšak mluvení jazyky, vyhánění ďáblů a všechny ty ostatní věci, kázání a cokoli ještě jiného může být, patří k tomu a jsou to důkazy, to je pravda. Ale nejsou tou věcí samou. Jedná se při tom o dary.

Řeknete-li mně: „Chtěl bych tě mít, bratře Branhame“, a já bych vám dal dar, pak bych to nebyl já, nýbrž můj dar Mluvení jazyky je dar Duchu Svatého, nikoli Duch Svatý sám, nýbrž jen dar Duchu Svatého. A ďábel může každou z těchto věcí napodobit, ale nikdy nemůže být on Duchem Svatým. Může napodobit tyto dary. Duch Svatý je tím Znamením, že Krev měla účinek, protože „On následuje za Krví“, že Krev měla účinek, jak je nám to v Bibli oznámeno. To byl účel Jeho příchodu. To byl ten postup v každém věku. Postaral se o to, aby to v každém věku vyšlo na světlo, oni ale bez nás nemohli dosáhnout dokonalosti. Celá plnost Duchu Svatého přichází nyní na Církev, které se Bůh zjevuje tímž způsobem v lidském těle, jak to učinil, než byli spáleny Sodoma a Gomora. Ukázal se tehdy Abrahamovi.

Všechny tyto věci, které zůstaly během těch církevních věků nenaplněny, ty koná On nyní. Vraťme se ke Slovu, neboť všechna ona i tato poselství musí zjevovat souvislosti úplného Slova. A v posledních dnech otevřením sedmi Pečetí museli být všechny zbylé konce shrnuty do těla Nevěsty, takže všichni ti, kteří předtím žili, nemohli dosáhnout dokonalosti, dokud k tomu nepřijde skupina Nevěsty – v těchto posledních dnech – a všichni potom společně budeme vzati vzhůru.

Znamení, Ježíš Kristus – ten Duch Svatý – je mezi námi. Měli bychom si toho velice vysoko vážít. Nemůžeme se dostatečně pokorit. Jestliže bychom vyzuli své boty a padli na své kolena, nestačilo by to; náš život to musí dokázat tím, že zjevuje ovoce Duchu. Ovoce Duchu je láska, radost, pokoj. Tak je to napsáno u Galatským 5:22.

Pamatujte na dnešní ráno – příprava. Nejdříve přišel posel s poselstvím. Další věc potom dal On, že seslal Ohnivý Sloup jako potvrzení a k útěše. Věděli, že to souhlasí. Mohli být v pokoji. I my máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista.

Dnes večer se budeme modlit za nemocné, a pokud vím, koná se poté Večeře. Byli bychom rádi, abyste zůstali k Večeři zde, a tak se pokusím, abych nespotřeboval více jak čtyřicet minut. Zítra je přece “den práce“, tak ať si můžete odpočinout. Řekl jsem jen, že je to mým předsevzetím, skončit co nejdříve, ale byl bych rád, abyste si byli vědomi toho, že přenecháváme vše Bohu.

Dnes ráno trvalo kázání asi tři hodiny, nejsem ale tak často zde. Začal jsem a nemohl jsem to odložit na večer, neboť to bylo příliš nutné. Nevím, zda to lidé pochopili, či nikoli. Doufám, že to všude pochopí. Mám za to, že ty zvukové pásky se zdařily, aby se mohli všude dostat. Věřím, že to kázání bylo naprosto Bohem určeno, s přímým příkazem, jako otevření sedmi Pečetí. Bylo to **SLOVO BOŽÍ**. Řekl jsem vám o tom poselství, které jsem chtěl kázat – to bylo ono. Muselo následovat po sedmi Pečetích.

Nyní dejte pozor, co se po otevření sedmi Pečetí odehraje: sjednocení lidí, sjednocená Znamení, vzplanutí červeného světla v posledních dnech, Znamení žen: dělat se vždy hezčími, a co dělají muži? Pak spatřujeme znamení Ducha Svatého, která se dějí v souvislosti s těmito poselstvími. Poslední poselství byl vrcholný bod všech poselství od doby sedmi Pečetí. V tom jednom pojmu „Znamení“ je všechno shrnuto. Chceme se sami zkoumat, stojíme-li ve víře, Pán vám žehnej.

Dnes ráno jsem se ptal, za kolik lidí bylo v poslední neděli modleno, kteří byli uzdraveni a prakticky všichni zvedli svou ruku. Jedna žena jménem Peckenpaugh z Chicaga přivedla malého hocha k modlitbě. Lékaři ani nemohli zjistit, co s ním vlastně bylo. Jeho plíce byli tak špatné, že nemohl chodit do školy. Nalézal se ve velmi, velmi špatném stavu. Ihned po poselství mluvil Duch Svatý k chlapci, nazval ho jménem a oznámil mu jeho stav a zvěstoval jeho uzdravení. Matka jej potom znovu přivedla k lékaři a tento řekl, že hoch obdržel nové plíce. Rodiče nám potom telefonovali a oznámili toto pro celé shromáždění.

Bůh, ten Stvořitel, může stvořit i nové plíce. Opravdu věřím, že stojíme před těmi nejmohutnějšími událostmi, jaké kdy svět viděl. Avšak jen komu je to zjeveno, to může vědět, neboť je to tak prosté. Hleďte, co lidé označují mohutným, označuje Bůh jako nicotné; a co lidé považují za bláznivé, nazývá Bůh mocným. Dejte na to pozor, bude to tak skromné. Nedejte si to ujít. Promeškali byste to, kdybyste neměli **ZNAMENÍ**, podle něhož to můžete přezkoušet.

Kdo by býval kdy pochopil to místo z Písma, že by hory a pahrbky propukly v jáсот a všechny stromy že budou tleskat rukama (Izaiáš 55:12)? Ale Jan, ten prorok, přišel z pouště, jak to Izaiáš 712 let před tím prorokoval. Nosil šat z velbloudí srsti, neměl žádnou kazatelnu, na níž by mohl kázat a byl všemi církvemi odmítnut; odebral se na břeh Jordánu a volal: „Čiňte pokání!“ A nazval lidi plemenem hadím, pokolením ještěrcím! Avšak je to to, co Bůh řekl, že až On přijde, že hory a pahrbky propuknou v jáсот. Pokorní to spatřili a byli šťastní.

Jak to mohli pochopit? Právě tím, že všechna proctví, která již od začátku byla dána na Mesiáše, se naplnila. Přišel jako Zachránce. Všechny oběti a všichni proroci na Něj poukazovali. Avšak když přišel, byl mnohými jako nemanželské dítě odmítnut, neboť Marie a Josef nebyli spolu ještě oddáni, když očekávali dítě. Narodil se ve stáji, jak to říká Bible. V oněch dnech bylo používáno za stáj skalní jeskyně.

Viděl jsem to jednou někde v Arizoně, kde tvořila vyhloubená skála stáj. Tak prostým způsobem se Ježíš narodil, zavínut v pleny a položen do jeslí.

Později pomáhal svému otci v tesařské dílně. A lidé se ptali: „Jak by to mohl být ten mocný Jehovah?“ A přece Jím byl. Připadal lidem podivný. Již jako chlapec přivedl kněží v chrámě svojí znalostí Slova v údiv. Proč? ON BYL TO SLOVO. On byl Slovo, a nikdy nenapsal žádnou knihu. To, co psal do písku, když byla přistižena žena při cizoložství, bylo jistě opět vymazáno. Nepotřeboval nic psát. Proč? On byl to Slovo. **On to Slovo vyžil.** Řekl: „Nechím-li skutky svého Otce, pak mi nevěřte; činím-li však přesně to, co říká Slovo, pak Mi věřte, že jsem Já tím **SLOVEM.**“ To tím chtěl říci, On byl to Slovo.

Připravte se nyní pro nastávající bohoslužbu s uzdravováním a pro Večeři. Budeme se z toho těšit, uvidíme-li vás ve svém středu. Nebudete-li moci zůstat až do konce, cítte se svobodnými i dříve odejít. Nezapomeňte se modlit za mne a moji ženu. Je tou nejmilejší ženou na celém světě. Modlete se též za moje děti. Nárokují je všechny pro Pána. Rebeka je nyní v mladistvém věku, kterým musí všichni projít. Je to milé děvče, děkuji za ni Bohu. Nekouří, nepije a nikde neběhá, je právě v bezstarostném věku. Nejraději by přišla na bohoslužbu; když to však učiní, zůstane co možno nejdále vzadu a žvýká žvýkačku, nebo vstane a jde do předsíně. Chtěl bych, aby zažila Boha a byla naplněna Duchem Svatým. Totéž si přeji pro svého syna Josefa. Myslím, že až jednoho dne nebudu již moci jít na kazatelnu, že mu dám svoji starou Bibli a řeknu mu: „Josefe zůstaň se Slovem, synu můj“ Pak jsem hotov vstoupat vzhůru; chtěl bych jen uslyšet vanutí větru, pohlédnout vzhůru, pokynout a odejít.

Modleme se.

Ó Bože a Otče, náš celý život záleží v tom. Ty v nás a my v Tobě, Pane, v našem středu jsou někteří, kteří to Znamení, o němž jsem mluvil, vlastní. Mají to Znamení a přece jsou nemocní. Dnes večer bych tak rád kázal, aby byli povzbuzeni k tomu, aby požadovali svá Bohem jim daná práva. Mají právo, aby zvítězili nad ďáblem. Bylo již nad ním zvítězeno, on je pouze klame. Činí si na ně nárok. Otče, pomoz mi nyní při mluvení Slova. Mluv Ty skrze mne, Pane, těmito nemnohými citáty z Písma, jež jsem si poznamenal. Modlím se, abys mi pomohl, Pane. Uveď je dovnitř, do Slova a dej jim víru k slávě Boží. Prosím ve Jménu Ježíšově. Amen.

Moje téma dnes večer je: „Výkřik nouze“.

Prosím, otevřte si se mnou Bibli. Budeme číst z Jeremiáše 29, od verše 10 až 14:

„Takto zajisté praví Pán: Že jakž se jen vyplní Babylonu sedmdesáté let, navštívím vás, a potvrdím vám slova svého výborného o navrácení vás na toto místo.

Nebo já nejlépe znám myšlení, kteráž myslím o vás dí Pán, myšlení o pokoji, a ne o trápení, abych učinil vašemu očekávání konec přezádstivý.

Když mne vzývati budete, a půjdete a modliti se mně budete tedy vás vyslyším.

A hledající mne, naleznete, když mne hledati budete celým srdcem svým.

Dám se zajisté naléztí vám, dí Pán a přivedu zase zajaté vaše, a shromáždím vás ze všech národů i ze všech míst, kamkoli jsem zahnal vás, dí Pán, a uvedu vás zase na místo toto, odkudž jsem vás zastěhoval“

Čtěme ještě z Lukáše 16, verš 16:

„Zákon a proroci až do Jana, a od té chvíle království Boží se zvěstuje, a každý se do něho násilně tiskne.“

Nedostane se tam nikdo lehce, nýbrž se tiskne dovnitř násilím. **„Kdo mne hledá celým srdcem, od toho se nechám naléztí.“** On zaslíbil, že rozptýlený lid po sedmdesáti letech přivede opět do Jeruzaléma, odkud odešli. On to učinil, jak to zaslíbil.

Nyní budeme mluvit několik minut na o pojmu **„Výkřik nouze“** (zoufalství). Většinou je k tomu zapotřebí nějakého stavu tísně, abychom byli přivedeni do stavu zoufalství. Je to vlastně zlé, že tomu tak musí být, avšak my lidé chápeme všechno příliš pomalu, takže je zapotřebí nějaké tísně (krize). Když se něco stane, pak počnou jednat. Jsou uvrženi do stavu zoufalství, avšak ve skutečnosti teprve v zoufalství je zjeveno, co vlastně jste. V zoufalství se uvidí, jaká je vaše povaha. Všechno dobré, jež je ve vás, potom vyvstane. Kupříkladu lidé v hodinách smrti vynášejí na světlo to, co dlouho drželi ve svém srdci v tajnosti. Je to zoufalství, které je k tomu dohání. V tomto zoufalství se to snaží vyznat. Snaží se dát věci do pořádku a prosí: „Dojdi tam a učiň to“. Děje se to v zoufalství. Vlastně by to byli měli učinit již dříve a nečekat, až nastane čas tísně. Říkají: „Učinil bys pro mne to neb ono?“. Stav nouze vyvolává zoufalství. Měli bychom však již předem všechno urovnat.

Dnes tedy budeme přijímat Večeři, která byla znázorněna Hodem Beránka (Pascha čili Fáze). To Pascha bylo jedeno s vnitřním pohnutím ve stavu zoufalství. Můžete to vidět ve 2. Mojžíše 12, od verše 11: „Takto jej pak jísti budete: bedra svá přepásaná mítí budete, obuv svou na nohách svých a hůl svou v ruce své, a jísti budete s chvátáním; nebo jítí jest Hospodinovo.“

Hleďte, bylo to jakési zoufalství. Oni tuto velkou ruku Boží viděli. Byli svědky všech Jeho zázraků. Pak přišli pod důkaz Znamení. Zatímco byli pod důkazem Znamení, přijímali Večeři s úzkostným spěchem, neboť věděli, že se Bůh chystá dopustit soud. Byla to doba třesení. Byla to doba, v níž se každý sám zkušoval, neboť Slovo proroka se

vždycky naplnilo. Osvědčilo se vždy jako pravdivé; cokoli řekl se stalo přesně tak, jak to vyslovil. Ohnivý Sloup byl stále ještě tam. Prorok potom oznámil, že Bůh toliko přejde kolem, uvidí-li Znamení na dveřích. Bylo to zoufalé postavení.

Dovedu si představit, že se děti dívali k nebi, aby uviděli Anděla pomsty a ptali se svých rodičů: „Tatínku, jsme skutečně pod Znamení?“

A on mohl jít ke dveřím a říci: „Synu natřeli jsme tu krev podle Jeho Slova.“

Ten prvorozený se mohl zeptat: „Tatínku, jsi si tím skutečně jist?“

Jsem si jistý, neboť jsme jednali podle toho, co nám prorok řekl a on má Slovo Páně, který řekl: „**Uvidím-li krev**, půjdu kolem vás šetrně. Vezměte po jednom beránku na každý dům“. Všechny děti jsem vás vzal dovnitř. Tys můj nejstarší, prvorozený, kterého měla stihnout smrt. Avšak pohleď, tam je **krev**. To je to **TAK PRAVÍ PÁN**. Upokoj se tedy, synu můj, a nestarej se, neboť Bůh dal to zaslíbení.

„Tatínku proč máš na sobě boty? Proč držíš hůl ve své ruce? Proč držíš kus chleba v jedné ruce a kus beránka v druhé ruce? K čemu jsou ty hořké byliny? (2. Mojžíšova 12:8) Proč to vše jíš? Proč ti vyvstal pot na čele?“

„Můj synu smrt se chystá uhodit.“

Hleďte, byla to doba zoufalství.

Nuže, myslím, že žijeme v podobných dnech. Dny, v **nichž žijeme by měly způsobit, aby Církev vešla dokonale v zoufalství**. Věřím, jelikož poselství dnes ráno bylo od Boha a ne ode mne, že by mělo celé toto shromáždění uvrhnout do zoufalství, neboť jsme si již dost dlouho hráli. Dost dlouho jsme chodili na bohoslužbu. Nyní se musí něco stát.

Jak můžeme přihlížet, že se při jiných dějích divy a Znamení a jak je to s námi? Mělo by nás to uvést ve stav zoufalství, abychom se před Bohem rozhodli. **Vidíme znamení Jeho příchodu**. Víme, že je to ve Slově Božím napsáno. Mělo by to celé shromáždění uvést do vnitřní tísně. Duch Svatý mi řekl: „Jdi na jisté místo, neboť se něco stane.“ Neřekl mi žádné podrobnosti, jen to, že se to stane. Šli jsme tam a stalo se tak. Denní tisk a magazíny o tom podaly zprávu i s obrazem. Když jsme se opět vrátili, byla nám zde zjevena ta hluboká tajemství, skrytá v Bibli, a otevřeno před tím nikdy nám neznámé, nové pole. Všechno to spěje k opětovnému příchodu našeho Pána Ježíše Krista.

Potom, na konci těchto poselství, jsme viděli konání mocného Ducha Svatého, viděli jsme Jež, jak sestoupil viditelně před lidmi, dokonce bylo možno učinit Jeho snímek. Působení Ducha Svatého dokazuje, že nejde o nějakého člověka nebo kazatele, ani o určité shromáždění. Je to stejný Duch Svatý, který nyní koná tytéž věci jako tehdy,

když přebýval v těle Ježíše Krista. Nyní bydlí v těle své Nevěsty. Mělo by nás to naladit v hlubokém dojetí k vděčnosti.

Tento lid viděl konání Boha.

V oné noci slavili Paschu v této vnitřní tísni, neboť věděli, že se něco chystá stát. I my víme, že je něco k očekávání. Pamatujte na to, příchod Pána ke své Nevěstě bude náhlý a tajný. Přejde a vezme ji jako zloděj v noci. Pomyslete, náhle budou příslušníci naší rodiny vzati a vy zůstanete zpět. Musí vás to uvrhnout v toto vnitřní zoufalství, abychom z milosti Boží za žádnou cenu nezůstali zpět. Jestliže je něco, zač bychom se měli modlit, pak je to tedy: „Pane, nedej, abych zde byl ponechán.“

Před několika dny jsem slyšel Mel Johsona zpívat:

Vzpomeň si na mne, až slzy potečou; vzpomeň si na mne, až přátelé mne opustí. Vzpomeň si na mne, až přebrodím tu řeku; až ty své volat budeš, vzpomeň si na mne. Rád bych, aby mé jméno bylo v Knize Života. Až těch svých volat bude, chtěl bych, aby vzpomenu na mne.

To vše mne vrhá do vnitřní tísně, že zvoláme s Pavlem: „Když jsme jiným kázali evangelium, abychom sami nebyli zavrženi.“ Mohlo by se to stát. Tak mne to přivádí do stavu zoufalství, pomyslím-li, že bych po všech těch letech kázání, Jej mohl minout. Stojím před vážnou otázkou: Co se stane jako příští? Co musím učinit jako další? Činí mne to nervózním. Stává se mi to vnitřní nouzí. Takto procházím výšinami i hlubinami. Je to těžké, neboť když jsem mezi lidmi, musím být všechnem všim, abych získal některé pro Krista. Avšak Znamení je každého času přede mnou.

Často vidím věci, a nemohu je lidem říci. Jsou mi určité věci ukazovány, o nichž nesmím mluvit. Hleďte, vidění, o která lidé prosí, jsou mi ukazována, často by jim to však bylo líto, kdybych jim to řekl. Prostě to nemohu. A jde to tak daleko, že vidění přicházejí nepřetržitě, že člověk žije téměř jen v nich. To vše však způsobuje stav nervozity. Člověk se potom ptá sám sebe: „Nu, jsem ve vidění?“ Zatímco zde stojím, táží se sám sebe: „Je to vidění, nebo kde se to vlastně nalézám?“ Je to nad lidské síly. Je to prostě příliš mnoho. Jsou mi ukazována vidění o lidech, věci, o nichž bych si přál, abych je nevěděl. Lidé, kteří touží po tom, aby se tyto věci dozvěděli, nechápou, jak těžká je taková služba. Nevíte, co všechno k tomu patří. Vrhá mne to ale do vnitřní nouze. Pane, můj Bože, vím, že jednoho dne budu muset vydat počet!

Bratr Jack Moore mi jednou řekl: “V žádném případě bych nechtěl nést tvoji zodpovědnost ve dni soudu.“ Řekl: „Bůh ti svěřil všechny tyto lidi; a ty se budeš za jednoho každého z nich zodpovídat. Jsi za svoji službu zodpovědný.“ To bylo asi před patnácti lety, a od té doby se nacházím v této vnitřní tísni. Co si počnu, Pane? Dej abych

mluvil jen to, co Ty mluvíš, Pane. Dej, abych jim mluvil to, co je pravda, nebo vůbec nic. Vrhá mne to v tuto vnitřní tíseň, zatímco vidíme, že se tato Znamení dějí, jak nás tam Duch Svatý vzal a Pečetí otevřel a vyložil nám je; rovněž tak Věky církve. Potom sestoupil v tom velkém Ohnivém Sloupu a sám se zjevil. Jako příští zjevil těch sedm Pečetí; noviny a magazíny o tom podávali zprávy. Potom sestoupilo sedm andělů Božích a potvrdilo těch sedm Poselství Bible. Jsou to Znamení – vzplanutí světla v konečné době. Muselo to být lidem přineseno a řečeno, co to je a všechny okolnosti kolem toho. Pán působil tak mocně, a prokázal svoji přítomnost.

Potom jsme slyšeli dnes ráno, že bude to Znamení požadováno od vás všech. Jste mým lidem. Jste těmi, které miluji, i ty, kteří slyší ta kázání na zvukových páscích, atd. Můžete nyní porozumět do jaké vnitřní tísně mne tato odpovědnost vhání.

Znamení Jeho opětovného příchodu by měla každý úd Kristův uvrhnout do tohoto vnitřního zoufalství. Jde o naše duše; o to, co bude následovat po tomto životě. Co by vám to pomohlo, kdybychom celý svět získali, a duše ztratili? **K čemu vůbec žijeme?** K čemu pracujete? Proč přijímáte pokrm, k čemu se namáháte? Abyste žili! K čemu žijete? **Abyste zemřeli.** Nebudete způsobili k životu, dokud sami sobě nezemřeme. To je pravda.

A vidíme tak mnohé zázraky uzdravování. Mělo by nás to ještě více rozbít a způsobit křik nouze.

Kupříkladu ten malý chlapec zde. Je to zde paní Peckenpaugh se svým dítětem? Je to on, za kterého jsme se modlili? Skutečně, zde sedí ta paní, o níž jsem se dříve zmínil. Jestliže Bůh mohl učinit něco takového pro toho malého chlapce, přivádí nás to do vnitřní nouze podruhé.

Jeden muž z New Albany (přítel bratra Robersona), pokud je dnes večer zde, přivedl malého hochu. Myslím, že jeho žena byla kdysi vyléčena z rakoviny. A nyní chlapec trpěl na astma a byl ve velmi špatném stavu; měl také rakovinu. Dnes ráno jsme se za něho modlili.

Když ta žena na rakovinu umírala, věděl ten muž, že ji Bůh může uzdravit. Jestliže Bůh mohl ženu uzdravit, tak mu to bylo rovněž možné, dát i chlapce do pořádku. Avšak nejdříve musí nastat vnitřní zoufalství, teprve pak může Bůh zasáhnout, pak teprve slyší Bůh vaši modlitbu. Berete-li však tyto věci netečně, nestarejte se, zda to On učiní nebo nikoli. Tvrdíte, že to berete vážně, je k tomu však zapotřebí vážného výkřiku tísně, aby se to mohlo stát.

Věřím, že nám chybí tato vnitřní nouze proto, že nemáme dostatek lásky Boží. Myslím, že láska Boží způsobuje tento zoufalý výkřik nouze. Je-li Bůh ve vás, Znamení

mluví za vás a vy vidíte stav lidí v této době, jak chodí ve hříchu, pak jste vhaněni do vnitřní nouze. Věřím, že se to stane.

Ze Slova jasně vysvítá, obzvláště z dopisu ke Galatským 5 a 6, že se víra koná skrze lásku. Víra působí skrze lásku. Chcete-li mít víru, musí zde být nejdříve láska. Víra je podněcována láskou. Podnět k víře přichází z lásky. To víte, neboť nemáte-li lásku, nemůžete mít ani víru.

Jak můžete důvěřovat své manželce, jestliže ji nemilujete? To se týká lidské – Phileo lásky. Jak se to má s Božskou (Agapao) láskou? Jak můžete Boha milovat, jestliže ve vás není Jeho láska? Jestliže řeknete, že milujete svoji manželku a nedáte jí to nikdy znát tím, že si uděláte pro ni čas, abyste se s ní polaskali a klidně jí řekli, že je tou nejlepší kuchařkou v zemi a jak je hezká a jak ji velice milujete – jestliže toto neučiníte, nikdy o tom nebude vědět. Jestliže ji máte rádi, pak jí to řeknete.

Tak to také činíme k Bohu. Jestliže Jej milujeme, hovoříme s Ním o tom. Uděláme si čas, velebíme Jej a vzýváme Jej, neboť láska nás k tomu nutí.

Kdyby se tvé ženě něco přihodilo, přivedlo by tě to v úzkost, abys něco podnikl. Kdyby někdo řekl, že tvoje žena má rakovinu, nebo kdyby bylo zjištěno, že má TBC a že ji očekává smrt, učinili byste všechno. Přivedlo by vás to do zoufalého stavu tíšně.

Zde se jedná o stejnou věc. Musíme mít dříve lásku, než můžeme mít víru. Máme-li pravou lásku, co se potom stane? Naše víra postoupí do první bitevní linie pro Boha. Pravá Boží láska k Jeho Slovu a Jeho lidu vás poženě kupředu. Láska uchopí víru. Všechno ostatní musí z cesty. Láska způsobuje vše.

V ev. Jana 14:23 říká Ježíš: „Kdo mne miluje bude mé SLOVO zachovávat“ Nemůžete Jeho Slovo zachovávat, jedině když máte víru v to, co On řekl. Hleďte, milujete-li Boha, zachováte Boží Slovo. Jestliže On řekl: „Já jsem Pán tvůj Lékař“, a vy tomu věříte, způsobuje to víru, neboť láska ovládá všechno. Kdyby někdo mluvil jazyky lidskými i andělskými a lásky by neměl, pak by nebyl ničím. Nebo kdyby měl někdo víru, že by hory přenášel a lásky neměl, tak by ničím nebyl. Láska ovládá všechno, neboť Bůh je láska. Bůh je Bohem lásky. Jestliže Ježíš řekl: „**Kdo mne miluje, bude mé Slovo zachovávat**“, pak víme, že je to pravda. Bůh uslyší zoufalý výkřik naší duše, to víme všichni, avšak obvykle je zapotřebí k tomu něčeho, co nás do této vnitřní nouze vžene.

U Jakuba 5:16 Bible říká: „**Mnoho zmůže modlitba spravedlivého, je-li opravdová**“ Jestliže spravedlivý muž vejde do takového modlitebního úsilí, jestliže se nějaká duše dostane do takového zoufalého úsilí, pak se opravdová modlitba stane působivou, jestliže je prokázáno Znamení.

Povšimněte si však, co říká Bible dále, rovněž u Jakuba 5:16: „**Vyznávejte se jedni druhým ze hříchů**“ Nemějte nic jeden proti druhému a modlete se navzájem. Přiznejte své nedostatky a modlete se jeden za druhého. Čiňte to s láskou, která způsobuje důvěru. Mohu vám vyznat, co jsem učinil nesprávného, vy můžete vyznat mně, co jste učinili nesprávného a miluji vás natolik, abych se mohl za vás modlit; a modlete se za mne a tak zůstanete v účinné, vřelé modlitbě, až do doby, kdy na ni Bůh odpoví. To je vnitřní nouze. To bychom měli mít každého času.

Vezměme několik příkladů z Bible, jak Pán dá – abychom ukázali, co se stalo.

Jákob byl nejdříve lehkomyšlným mladíkem. Právo prvorozeného však pro něj znamenalo všechno. Nik nedbal o to, jak je získal, chtěl je mít za každou cenu. Když je vlastnil, domníval se, že s právem prvorozeného je vše v pořádku; že je všechno vyřízeno. Když se jeho bratr vrátil hladový domů z pole, dal mu jísti pokrm z čočky, který připravil. Představovalo to pokušení, neboť ten muž byl po celý den na cestě. Měl hlad a prosil svého bratra Jákoba, aby mu dal jíst. Jákob řekl: „**Jestliže se mi zapřísáhneš, že mi dáš právo prvorozeného.**“ Hledíte, Jákob byl o to starostliv, zcela jedno, jakým způsobem je dostane a myslel, že tím bude s právem prvorozeného vše v pořádku.

Letniční lidé, tu to je, v čem jste se zmýlili. Mysleli jste si, protože jste z Ducha Svatého zrozeni, že máte právo prvorozeného a tím je to vyřízeno. To je však teprve začátek. Vzpomínáte si na kázání *Jeho máte poslouchat?* V něm jsem vyložil, že dítě, které se narodilo do rodiny, se muselo dříve osvědčit, než se stalo dědicem. Takový syn měl sice právo prvorozeného, musel však být nejdříve vyzkoušen. Jestliže syn neosvědčil svoji poslušnost vůči otci, mohl mu být dědický podíl odepřen. Ačkoli byl zrozen jako syn, přesto nic nedědil, nejednal-li podle otcovy vůle.

Tak tomu bylo, když sestoupil na letniční lidi Duch Svatý a byly navráceny do Církve dary. Mysleli, jestliže jsou z Ducha zrozeni, že je vše vyřízeno. Ale hledte, jde o uvedení v synovství.

Jestliže se nějaký syn osvědčil jako skutečný syn, pak mu byl na veřejném místě vyměněn oděv a byl dosazen jako syn – jako dědic všeho toho, co vlastnil otec.

Bůh učinil totéž se svým Synem na hoře Proměnění. Byl zastíněn oblakem a byl proměněn. Jeho oděv se třeptal jako světlo a Jeho obličej zářil jako slunce. Nato zazněl hlas: „**Toto je můj milovaný Syn, v němž se mi dobře zalíbilo, Toho poslouchejte**“ Mojžíš a Zákon to nezpůsobili. V Něm se to však stalo. Poslouchejte Jej. On byl dosazen.

Jákob myslel, když měl právo prvorozeného, že je tím vše hotovo. Tak tomu bylo i při letničních; oni začali organisovat. Skupina „jednotářů“ se hádala se skupinou „trojiční“,

atd. a přetahovali si navzájem lidi, čímž dokazovali, že Znamení chybělo. Panovala mezi nimi nevraživost, závist a hádka. Tak daleko to došlo!

Nyní hleďte, Jákob smýšlel totéž. V oné noci však, kdy dostal strach o svůj život, přišlo na něj zoufalství. Myslel: „Již tam za řekou je můj bratr, očekává, aby mne zabil.“ Hleďte právo prvorozeného, které si koupil, bylo důvodem, že jej Ezau nenáviděl až k smrti. A mnohdy je to právě to, co jste obdrželi skrze Ducha Svatého a z něhož jste znovuzrozeni, co vás nakonec odsoudí jestliže nebudete na stráži (Žid 6,4-8).

Tytéž vody, které zachránili Noé zatratily svět. To, co označujete jako fanatismus, může být tím, co vás na konci vaší cesty zavrhne.

Jákob věděl, že se jeho život přiblížil svému konci, neboť někdo přišel a řekl mu, že jeho bratr proti němu táhne se 400 ozbrojenými muži. Věděl, že Jákob je na cestě. Jákoba se zmocnil strach. Vyslal tedy napřed muže s dary a skotem, aby je předali Ezauovi a uzavřeli s ním mír (1. Mojžíšova 32:19) Rovněž i jiné zásilky, jimiž měl být Ezau usmířen. Potom si ale vzpoměl, že to vše „...**jej neuspokojí, neboť možná že je bohatší než já a nepotřebuje toho.**“ Vzal tedy své ženy a děti a poslal je k Ezauovi. Jistě by svým neteřím a synovcům neublížil. Stále ještě neměl odvalu, aby přešel na druhou stranu. Bůh ví, jak má jednat s člověkem. Jákob se potom přebrodil. Tam padl na svá kolena. Vy přece víte, že byl před tím lstivý. Odpusťte tento výraz, to slovo Jákob však znamená „lstivý“ a tím on byl. Ale něco se s ním muselo stát. Tam v zoufalství, kdy smrt stála před ním, se to stalo.

Dnes večer tu mohou být muži a ženy, kteří jsou blízcí smrti a ta jediná možnost, abyste dosáhli toho, co potřebujete je, abyste přišli do zoufalé tísne a řekli: „Dnes večer to musím zažít. Buďto to obdržím nyní, anebo nikdy. Zítرا je příliš pozdě. Nyní to musím mít“ Modlíte-li se o křest Duchem Svatým, o Znamení, neříkejte: „Nuže, pokusím se o to, avšak Pane, jsem unaven“ Ó, pak zůstaňte raději hned sedět tam, kde jste. Ani se o to nepokoušejte. Chcete-li přijít na modlitbu, neříkejte: „Jdu do modlitební řady, budu pomazán olejem, rád bych viděl, zda mi to pomůže“, pak tam rovnou zůstaňte sedět! Jedině, že celá Církev (sbor) dospěje do toho stavu, kdy jde o život a smrt, že to chcete nyní obdržet jinak zahynete, – potom počne Bůh působit. Je k tomu zapotřebí výkřiku zoufalství, aby byl Bůh vyvolán na scénu.

Jákob bojoval jako nikdy před tím. V zoufalství se modlil, až uchopil Boha. Nebojoval jen patnáct minut, nýbrž Jej pevně držel a bojoval celou noc, stále ještě však neměl požehnání. Rozhodl se vytrvat, dokud se mu nedostane požehnání. Bojoval zoufale až to požehnání přišlo, a Bůh přišel na scénu. Zvolal z hluboké nouze: „**Nepustím Tě, leč**

mi požehnáš“ Tak se mu dostalo toho požehnání. Mnoho lidí řekne: „Sláva Bohu, již to mám“, a přece jsou oklamáni.

Někdo může říci: „Ó, cítím se tak dobře, bratře Branhame, modlil jsem se a přišlo na mne chvění.“ Nu, to mohlo být od Boha. Jiní říkají: „Viděl jsem nad sebou veliké světlo.“ I to mohlo být od Boha. To však není to, o čem mluvím. Bible říká u ev. Matouše 5:45, že déšť přichází stejným způsobem na spravedlivé i na nespravedlivé. Pšenice a plevel se nalézají na stejném poli. Déšť je poslán na pšenici, padá však právě tak na plevel, jako na pšenici; a plevel se z toho raduje právě tak, jako pšenice (Židem 6:7–8). Duch Svátý nepadá jen na pravé věřící, nýbrž také na jiné, kteří potom činí totéž. Podle ovoce je však poznáte (ev. Matouše 7:20). O ovoci nyní mluvím, neboť v tom spočívá to Znamení.

Jákob řekl v zoufalství: „Vím, žes přítomen, cítím, že jsi blízko mne, nespustím se Tě však“ Mnozí stojí na počátku prožitku, skáčou a běhají sem a tam a říkají, že to již obdrželi. Ó ne, Jákob zápasil tak dlouho, dokud se něco nestalo. Pak se stal jiným člověkem (1. Mojžíšova 32:31). Byl proměněn, neboť bojoval tak dlouho, až se skutečně něco stalo. Bible podává zprávu: „**Bojoval s Bohem až zvítězil.**“ (1. Mojžíšova 32:28) Jak může nějaký člověk zvítězit před Bohem? Je to pro vás možné. **Můžete to učinit. Člověk může v boji s Bohem zvítězit** (přemoci).

Když prorok Izaiáš řekl Ezechiášovi: „**Tak praví Pán: Zříd svůj dům, neboť zemřeš**“, tu obrátil Ezechiáš tvář svou v zoufalství ke stěně, plakal a modlil se k Bohu slovy: „**Pane, rozpomeň se na mne, neboť jsem věrně, s nerozděleným srdcem chodil před Tebou. Přidej mi ještě patnáct let**“ Po tom, co mu Bůh oznámil, že zemře, byl uvržen v zoufalství a v tomto stavu tísně změnil rozsudek Boží. Plakal, byl zasažen hlubokou tísní.

Jákob bojoval, až přišlo požehnání a změnil jeho jméno ze „Lstivého“ na „Kníže Boží“. Dokonce i národ byl jmenován podle jeho jména. Jak se to stalo? Byl to výsledek jeho zoufalého křiku nouze. Když potkal příštího dne Ezaua, nepotřeboval žádnou osobní stráž. Přímo se k němu přiblížil a potkal se s ním. Proč? Probojoval se ze zoufalství až k jistotě. I vy musíte ze stavu vnitřního zlomu proniknout až k jistotě. Jestliže to neučiníte, pak nepotřebujete k modlitbě ani chodit. Dříve ani před oltář nechodte. Vyčkejte, až vás zachvátí taková nouze, kdy budete mezi životem a smrtí, pak se něco stane.

I Rúť stála kdysi před vážným rozhodnutím: zda se má navrátit ke svému lidu, ke všem těm, jež milovala, aby se tam modlila a uctívala bohy svého národa, nebo zda má zůstat s Noemi. Co měla dělat? Přišla do této vnitřní nouze a zvolala: „**Kam půjdeš ty,**

půjdu i já, kde budeš žít, budu žít i já, kde zemřeš, chci i já zemřít, kde budeš pochována, chci být i já pochována, neboť tvůj Bůh bude i mým Bohem.“ Vidíte to? **ZOUFALSTVÍ!** Bůh jí požehnal a dal jí syna jménem Obéd, který byl otcem Jesse, otcem Davida. Z této linie se zrodil Ježíš.

I nevěstka Raab upadla v zoufalství. Věděla, že smrt je přede dveřmi; soud byl blízký. V této vnitřní nouzi přijala zvědy a skryla je. Byla ochotna učinit vše. Požadovala od nich jen, aby jí přísahali při jejich Bohu, že její dům uchrání. Vidíte to, oni jí dali Znamení.

Rovněž i Eliezer byl v takovém zoufalství, když na něj byla vložena odpovědnost, aby našel Izákovi nevěstu. Eliezer damašský byl důvěrníkem Abrahamovým. Těšil se jeho přízni a Abraham jej pověřil úkolem, aby se vydal na cestu a hledal nevěstu – pravou nevěstu pro jeho syna Izáka; neboť z této linie měl přijít Kristus.

Eliezer byl duchovní člověk. Věděl, co to znamená. Musela to být pravá žena, jež se měla stát Izákovou manželkou. A jak měl tu volbu učinit? Nastala pro něho hodina zoufalé modlitby. Dostal se do města a v modlitbě řekl: „**Ó Pane, Bože mého pána Abrahama**“ (1. Mojžíšova 24:12) Tu to je. Přijdete-li do takovéto vnitřní tísně, pak jděte do modlitby.

„**Ó Bože, nechť je to ta, která dá velbloudům i mně pít**“ Modlil se v této hodině svého sevření. Rebeka, ta hezká dívka, přišla a napojila velbloudy. Později řekl: „**Nezdržujte mne, neboť Bůh dal milost pro svoji cestu**“ Pro ni nadešla doba rozhodnutí, zda půjde. Byla předobrazem Nevěsty. Půjde s tebou a provdá se za muže, kterého nikdy před tím neviděla? Nuže, je to něco velikého. Nikdy jej neviděla, slyšela o něm pouze od jeho služebníka. To je opět typ na Nevěstu. Nikdy jste Krista neviděli, od Jeho služebníků jste však o Něm slyšeli, kdo je. Vy všechno opouštíte, co máte, abyste se potkali s Ním.

Povšimněte si, ona učinila své rozhodnutí. Opět typ na Nevěstu.

Opustila svůj denominační domov.

Jonáš byl v době bouřky hosen přes palubu a ocitl se v břiše velké ryby na mořském dně. Všechny naděje na přežití byli ty tam. Jistě jej však napadlo, co řekl Šalomoun při zasvěcování chrámu: „**Pane, bude-li Tvůj lid někde v soužení a obrátí se v modlitbě k Tobě a vzhledne k tomuto chrámu, tedy Ty vyslyš**“ Jistě se v břiše té ryby vrhl na kolena, s veškerou tou potravou v rybě kolem sebe. Tam se modlil v zoufalství. Tu trochu kyslíku, který mu stál k dispozici, použil k tomu, aby se modlil. Jistě, že nevěděl, v kterém směru stál chrám. On však vzhlédl k Pánu a modlil se za těchto okolností, v této zoufalé situaci. Nikdy před tím nebyl v takovém stavu. Byl

ve vážné tísní. Modlil se a Bůh jej udržel po tři dny a noci na živu a osvobodil jej na místě, kde měl hlásat poselství.

Bible nám podává zprávu o Anně, že byla neplodná. Přála si syna a postila se a modlila se za to. Modlila se tak vroucně, že i kněz v chrámě se domníval, že je opilá; v takovém vnitřním zoufalství byla. Druhé ženy možná dávaly pozor, zda opět někdo má na hlavě nový klobouk a jiné opět, jak jsou druzí oblečení. Možná, že hovořili o věcech, jež se udály v hospodářství. Ne však Anna; ona šla přímo skrze zástupy lidí až k oltáři. Postila se. Chtěla, aby od ní byla odňata hanba. Ó, jak je tomu dnes? Nyní je to téměř hanba, mít děti. Tehdy bylo hanbou, když někdo děti neměl. Tam padla na kolena a zapomněla na všechno kolem sebe. Nezpozorovala ani, že kněz odešel, byla v takovém zármutku, že se jí po tvářích řinuly slzy. A ona zvolala ve své nouzi: „Ó Pane, Bože, dej mi syna; dej mi její!“

Povšimněte si, ona nemyslela na sebe. Když Bůh vyslyšel její modlitbu a ona obdržela syna, dala jej zpět Bohu, a protože byla rozhodnuta, že nebude pro sebe ničeho požadovat, když Bůh vyslyší její modlitbu, dal jí Bůh proroka. To bylo ještě další požehnání, k tomu přidané.

Ó, Bůh má plnost obzvláštních věcí, které může dáti, nejen syna, avšak i proroka. Neboť nebylo tehdy v Izraeli ani vidění, ani zjevení Slovo. Samuel byl prvním prorokem po mnoha, mnoha letech. Dříve se však jeho matka musela dostat do hluboké zkormoucenosti. Neměla žádné děti a překročila již věk, aby ještě mohla nějaké obdržet. Modlila se vroucně. Přála si dítě. Co to bylo? Zajisté, že k ní Bůh hovořil. Nemůžete se dostat do stavu zoufalství, dokud k vám Bůh nepromluví. Ó Církví, vzhop se, vzpamatuj se. Proberte se z mdloby, probudte se v této hodině! Musí na nás přijít vnitřní zoufalství, jinak zahyneme; neboť ze strany Pána se něco stane! Víím, že je to „Tak praví Pán“ Chystá se něco přijít a my se musíme bezpodmínečně dostat do této vnitřní nouze. Jde o život nebo smrt, jinak nás to mine, aniž bychom to spatřili.

Jelikož Anna nebyla sobecká, byl jí darován prorok.

Sunamitka obdržela syna, protože prorok Páně řekl to Slovo Páně ačkoli ona i její muž byli staří a neměli děti. Ona však byla k proroku laskavá. Věděla, že je to muž Boží. Poznala, že je opravdový a důvěryhodný. Přišel do jejího domu. Byl to svatý muž. Mohla vidět, že je to čestný muž, že činil divy a znamení a slyšela, že předpověděl věci, které se pak stali. Byl to čestný a svatý muž. Ona řekla svému muži: „**Poznávám, že tento muž, který k nám přichází, je svatý.**“ Věděla, že je svatý. Nechala mu připravit místnost ve svém domě, aby nebyl uveden do rozpaků. Kdykoli chtěl, mohl k nim přijít.

Postavila tam postel a džbán na vodu a všechno, co k tomu náleželo. Jistě že nařídila služebné, aby o něho pokaždé když přijde, pečovala.

Všechna tato láska byla prokazována Elizeovi. Je psáno „**Co jste učinili jednomu z Mých nejmenších, to jste Mně učinili.**“ Tím co dobrého ta žena učinila prorokovi očividně uctila Boha. Viděla Boha v prorokovi. Nechtěla nic pro sebe. Nevyjádřila žádné své přání. Učinila to vše proto, že milovala Boha. Neučinila to kvůli požehnání. Prostě to udělala.

Elizeus řekl Gézimu: „**Jdi a zeptej se jí, co pro ni mám učinit, zda se mám za ni přimluvit u krále, nebo hejtmana.**“ Rád bych se jí odměnil za to, co pro mne vykonala, neboť ona mne přijala ve svém domě a pohostila. Co pro ni mohu nyní učinit? Ona odpověděla: „**Bydlím zde zcela bezpečně uprostřed svého lidu, máme svůj příjem a jinak nic nepotřebujeme.**“ Nato odpověděl Gézi: „**Je bezdětná a její muž je již starý.**“ Gézi to ještě ani nedořekl a prorok již pro ni má vidění, jakožto to „tak praví Pán“. „**Jdi, řekni jí, že za rok v jistý čas bude tisknout k srdci syna.**“

Syn se narodil. Jak museli milovat toho malého chlapce! Její jediné dítě. A jednoho dne, když mu bylo dvanáct let, byl v době žní se svým otcem na poli. Dopolední slunce jej tak velice zasáhlo, že vykřikl: „**Má hlava, má hlava!**“ Těžce onemocněl. Jeho otec nařídil čeledínovi: „**Odnes jej domů k jeho matce**“ Bylo to nenadále onemocnění. Matka jej měla až do oběda na klíně a poté umřel. Pomyslete jen, její jediné dítě, které jí bylo dáno Pánem na modlitbu a zaslíbení proroka, a tím „**Tak praví Pán!**“ Věděla, že tu nemůže něco souhlasit. Něco nebylo v pořádku. Jak jí mohl Bůh opět vzít syna, kterého tak milovala? Ona o něho přece neprosila, neboť ona byla příliš stará na to, aby jej mohla obdržet. Bůh však dal prorokem vyslovit zaslíbení a nyní dítě v takovém stavu zemřelo. Její jediný syn. Proto řekla svému služebníkovi: „**Osedlej mi osla, pojedeme a nenech se zdržovat. Žen zvíře bez přestání.**“ Tak se dostali k hoře Karmel, kde se služebník Boží zdržoval někde v jeskyni, totiž ten, který řekl: „**Tak praví Pán: Narodí se ti syn**“ Chtěla vědět, proč to Bůh dopustil „**Pospěš si, abych se dostala k muži Božímu a nezastavuj osla**“, řekla sluhovi. Vidíte, zoufalství!

Prorok Elizeus se zdvihl, vzhlédl a spatřil přicházet Sunamitku. Věděl, že s ní něco není v pořádku. Bůh to však dosud před ním skryl; nevěděl, proč přišla. Řekl Gézimu: „**Jdi jí vstříc, neboť něco není v pořádku.**“ Zoufalství přišlo na proroka; zoufalství bylo v ženě. Nyní se sešli. Chtěla vědět, co jí Slovo Pána chce říci, on však dosud nevěděl, jaké Slovo pro ni Pán má. Vidíte, chtěla se dozvědět Slovo Pána, on to však zatím ještě nevěděl, neboť mu to Bůh nezjevil. Nevěděl, co jí měl říci, když přišla, proto se jí zeptal: „**Vede se tobě i tvému muži a tvému dítěti dobře?**“ Žena dosáhla konce svého zoufalství. Řekla: „**Ano, sláva Bohu, vše je v pořádku!**“ Její zoufalství

bylo pryč, našla služebníka Páně. Byla by zůstala v zoufalství, kdyby jej byla nezastihla. Když jej však uviděla, řekla: „**Vše je v pořádku.**“

Elizeus vyčkával, co se stane. Tu se vrhla k jeho nohám. To se Gézimu nelíbilo, chtěl ji odstrčit, avšak Elizeus promluvil: „**Nech ji, dej jí pokoj, neboť je hluboce zarmoučena. A Bůh to přede mnou skryl a ještě nezjevil.**“ Potom mu řekla, že dítě zemřelo.

Prorok nejdříve nevěděl, co má dělat. Potom Gézimu řekl: „**Vezmi moji hůl.**“ Věděl, že čehokoli se on dotkl, bylo požehnané, neboť to nebyl on, nýbrž Bůh v něm. Věděl, kým byl. Věděl, že je prorokem. Vzal tedy hůl a řekl: „**Gézi, vezmi ji a polož ji na dítě. Kdyby tě někdo oslovil nebo zdravil, neodpovídej, nýbrž jdi a polož hůl na dítě.**“

Ta žena tím však nebyla osvobozena od své vnitřní nouze. Nebyla uspokojena. To nebylo to, kvůli čemu přišla. Řekla: „**Jako že je Pán živ, nespustím se tě, dokud nepůjdeš a nebudeš se modlit za dítě**“

Nyní dospěl Elizeus do vnitřní nouze a šel se ženou dolů. Když tam přišli, našli plačící a naříkající lidi. Žena učinila správnou věc, položila dítě na postel, kde spával Elizeus, to však pomohlo právě tak málo, jako to vložení hole. Dítě se tím neprobudilo. Chtěla zažít něco jiného.

Prorok vešel dovnitř. Byl ve vnitřní tísní. Co má nyní dělat? Nejdříve chodil sem a tam, Bible však říká, že potom vešel do místnosti. Jistě řekl: „Pane, zde jsem. Tys mi řekl, že mám dátí té ženě to „Tak praví Pán“ a stalo se, jak jsem ji řekl, neboť jsi mi to oznámil. Nu a ona je nyní v nouzi. Nevím, co mám učinit. Tam leží mrtvý hoch. Co mohu dělat, Pane?“

Bezpochyby Duch Svatý řekl: „Jestli je v tobě Bůh, pak se polož na chlapce“. Ihned přiběhl a lehl si na chlapce (2. Královská 4:33–37). Život se do něho navrátil, a on sedmkrát kýchl a otevřel své oči. Vnitřní nouze byla pryč. Dítě oživilo, protože toto zoufalé postavení přivedlo ženu k prorokovi a zoufalství přivedlo proroka k dítěti. Vnitřní nouze v obou přiměla Boha k tomu, aby jednal. Láska Boží, láska k Jeho lidu, přivolala dolů lásku Boží a rozhodla ten boj víry a dílo bylo vykonáno. Případ byl uzavřen. To je ono! Vážná tíseň to způsobí. Ona byla odhodlána a dostalo se jí toho.

Slepý Bartimeus se domníval, že Ježíš půjde kolem něho. Seděl tam jako žebrák. Uslyšel hluk. Ježíš šel kolem. On se zeptal: „**Kdo to jde kolem?**“, a zvolal: „**Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou!**“ Zástupy mu však přikázali, aby mlčel. Zeptal se: „**Kdo je to jenž přichází kolem?**“ Někdo, možná nějaký učedník. Páně mohl říci: „Nevíš, kdo to je, co tudy prochází?“ Možná, že slyšel rouhače říkat:

„Když umí křísit mrtvé, tak má jít sem na hřbitov a dokázat to“ Avšak někdo jiný řekl: „Je to mladý prorok Ježíš z Nazaréta v Galilei. Jak říká Bible, bude Syn Davidův sedět na trůnu. Je to On. Je to On? Je to skutečně On, ten který prochází kolem?“ Zoufalství se probudilo, aby vzkřikl: „**Ó, Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!**“

*Nepomíjej mne, ó Spasiteli, slyš srdce mého křik,
jiným když prokazuješ milost, nepomíjej mne...*

Zvolal: „**Ó Ježíši!**“

Někteří řekli: „Buď zticha“ – on však volal ještě hlasitěji. Byl zoufalý. Neboť kdyby Ježíš tentokrát přešel, neměl by možná již jinou příležitost. Možná, že i my nemáme již jinou příležitost. Toto může být to poslední. Ve vážné nouzi zvolal: „**Ó Ježíši!**“ Lhostejno, kdo mu to řekl, že má mlčet. Volal jen o to hlasitěji. Byl v tomto stavu zoufalé tísně a volal stále hlasitěji. Nikdo jej nemohl zadržet. „**Synu Davidův, smiluj se nade mnou!**“

Syn Boží, obtížen jsa na svých ramenou hříchy světa, nacházel se na cestě do Jeruzaléma, aby byl přinesen jako oběť za svět, se zastavil. Výkřik zoufalství způsobil, že Syn Boží zůstal stát na cestě. Zeptal se ho: „**Co chceš, abych ti učinil?**“

„**Pane, abych viděl**“, řekl.

On řekl: „**Jdi svou cestou, víra tvá tě zachránila.**“

To byl výsledek volání jeho vnitřní nouze. Přijde-li toto zoufalství na někoho, ta nejmenší víra se toho uchopí a dotkne se ho. Bartimeus neřekl: „Okamžik, dovol, abych dříve zkusil, zda budu vidět; neboť jsem nikdy před tím neviděl své ruce a nebo něco jiného.“ Když Ježíš řekl: „**Víra tvá tě uzdravila**“, to stačilo dokonale. Bylo to vše, co potřeboval.

Jestliže se za něco modlíme, jsme-li zasaženi vnitřní nouzí, zcela jedno, jak slabí jsme, jestliže správně věříme, dostane se nám toho. Láska ve spojení s vnitřní nouzí, musí být hnací silou, která to ve víře uchopí.

Slepý Bartimeus ihned pochopil, oč šlo.

Petr byl úplně vyveden z míry, oné noci na moři, kdy hrozilo lodi nebezpečí, že se potopí. V této zoufalé situaci uviděl někoho přicházet po vodě a domníval se, že je to duch. Když však svého Pána poznal, pravil: „**Pane, jestliže jsi to Ty, tedy mne zavolej, abych přišel k Tobě po vodě.**“ Vstoupil a kráčel tam, potom se ale jistě ulekl a počal tonouti. Nyní zvolal v zoufalství, neboť jistě učinil při uposlechnutí rozkazu Páně nějakou chybu. Doufám, že to Církev pochopí. Petr učinil, co mu Pán řekl – nuže, vy křesťané, dnes večer jste na předepsané cestě a pokoušíte se následovat vedení Ducha

Svatého, potom vás ale zastihne smrt ve formě rakoviny nebo tuberkulózy nebo cokoli to může být. Jestliže vy na pravé cestě dostojíte své povinnosti, potom máte to stejné právo, jaké měl Petr. Můžete říci „Pane pomoz mi, nebo zahynu“ V zoufalství vykřikl a již tu byla ruka vztažená k pomoci. Vy máte totéž právo. Zvolejte „Zachraň mne, Pane!“

Stane se to, jestliže tak voláte.

Zda nějaká žena či matka prosí za své dítě, či za vnuka nebo synovce, nebo at' za cokoli, může být v této vnitřní nouzi modleno, Bůh vyslyší.

Zatímco Petr klesal, Pán jej vyslyšel. On byl na správné cestě, počínal ale tonout; chybil. Lhostejno zda chybíte, to ještě není rozhodující, my všichni jsme od samého počátku nespolehliví lidé. Někdo však stojí při nás, uchopí rukou silnou, a vytáhne na vodu.

Jestliže jste učinili chybu, jestliže nějaká žena nebo muž, nějaký hoch nebo dívka učinili chybu, potom neklesejte, nýbrž zvolte v zoufalství: „Pane zachraň mne, nebo zahynu!“ At' se vám to stane vnitřní nouzí. Bůh vás chce vyslyšet. On vždycky uslyší ten výkřik zoufalé duše. To je to, co se vám snažím říci.

Když náš drahý Pán Ježíš byl sám na největším bojišti tohoto světa, modlil se v Getsemane zachvácen jsa vnitřní nouzí. Má vzítí na sebe hříchy světa, nebo zůstat na zemi se svými učedníky? Co se má stát? Ale vidíte Jej v Jeho ponížení, jak se sám pokořil a řekl: „**Ne mé, avšak Tvá vůle se staň**“ Sám se sklonil pod Slovo, pod zaslíbené Slovo Boha nebes. Povšimněte si, potom šel trochu dále. Jestliže On šel dále, oč více my bychom měli jít dále! Bible podává zprávu, že se vroucně modlil. Bratři a sestry, jestliže se Ježíš musel tak opravdově modlit, oč více se musíme modlit my v této vážnosti! Jestliže Kristus, Bůh v lidské podobě, se musel tímto způsobem modlit, oč více to musíme činit my jakožto hříšníci, kteří byli zachráněni milostí! Jestliže přivedlo rozhodnutí Syna Božího do úzkostného boje duše a vroucí modlitby (ev. Lukáše 22:44) co se jen pak ale má stát s vámi a se mnou? Z hloubi musíme volat.

Bůh se nám sám v těchto posledních dnech oznamoval velkými znameními své moci. Mělo by nás to přivést k vnitřnímu zlomu, že ano? On je ochoten nás uzdravit a zachránit nás. My však musíme být do toho zlomu, do té vnitřní nouze, uvrženi, aby nás mohl uzdravit. To souhlasí.

Jistě si můžete vzpomenout na Florencii Nightingale. Byla vnučkou zakladatelky Červeného Kříže. Viděli jsme její obraz v té knize, vážila jen ještě kolem 30-ti liber. Rakovina ji sežrala. V Londýně, Anglii, kam ji dopravili letadlem z Jižní Afriky, stalo se to v této vnitřní nouzi. Bratr Bosworth jí napsal, že nemůžeme přijít do Afriky a ona nechala prostřednictvím své ošetřovatelky odpovědět, že s ní již nemůže být hýbáno.

Kdo ten snímek viděl, pochopí to. Nedoufám, že by se někdo pohoršil nad tím snímkem. Jen lidé, kteří nejsou čistí ve svém smýšlení, mohou takovýto snímek kritizovat. Ačkoli jí lékař řekl, že s ní již nemůže být hýbáno, rozhodla se, že přijede do Anglie, když uslyšela, že tam budu. Byla položena na nosítka a letadlem dopravena do Londýna. Dříve než jsme došli k Buckinghamskému paláci, byli jsme k ní přivedeni za doprovodu stráže, abychom se za ni modlili. Nemohla již mluvit. Zdvihli jí ruce a položili je do mých. Mnozí z vás vědí, obzvláště vojáci, kteří tam byli, že v Londýně je téměř vždy mlhavo. Poklekl jsem tam v blízkosti okna, zatímco jí stékaly slzy. Nevím, odkud pro ně vzala tu vlhkost, neboť to vypadalo, že sestává již jen z kostí potažených kůží. Její žíly se scvrkli. Nevím, jak mohla ještě žít. To já nevím. Viděli jste později její obraz? Poklekl jsem tam u její postele. Nacházela se ve vážné tísní. Jelikož jsem k ní nemohl přijít, přivezli ji sem.

Moje srdce krvácelo, když jsem tam přišel a byl dojat, spatřiv víru tohoto ubohého umírajícího stvoření. Modlil jsem se z hloubi svého srdce. Během modlitby přiletěla na okno hrdlička, chodila sem a tam a kručela. Myslil jsem, že je to ochočený holub; byl jsem totiž teprve jednu hodinu v Anglii a přímo z letiště jsem byl přiveden sem. Když jsem se zdvihl od modlitby a řekl „Amen“, odletěla. Potom jsem se zeptal bratří, zda slyšeli toho holuba. Právě o tom také hovořili a když jsem počal mluvit o významu toho holuba, přišla slova: Tak praví Pán: „**Ty budeš žít a nezemřeš!**“ Ona dosud žije, poněvadž byla jata vnitřní nouzí. Zoufalství přivedlo tuto ženu k rozhodnutí, zda chce žít, nebo umřít. Cesta se otevřela ve stejný čas, takže přišla do Londýna jako já. A jako znamení poslal Bůh holubici a dal to TAK PRAVÍ PÁN.

Sestra Hattie Waldorop z Phoenixu, Arizona, tam byla přivedena do mého shromáždění. Lékař zjistil rakovinu srdce. Její muž ji tam přivedl; ona na tom trvala, aby byla za každou cenu přivedena do shromáždění. Byla v tak špatném stavu, že již více nemohla správně dýchat. Krev kapala z toho místa srdce, které bylo sežráno rakovinou. Tento případ rakoviny srdce byl asi před 18-ti lety. Řekla svému muži i lékaři: „I kdybych v modlitební řadě zemřela, chtěla bych tam být dovedena.“ Byl to výkřik nouze. Upadla do bezvědomí. Nemám za to, že zemřela, přestože to ona tvrdí. I to je možné. Může to sama posoudit, poslouchá-li tento pásek. Bylo mi řečeno: „Je tam v řadě mrtvá žena.“ Když byla bez života ke mně přinesena, vyšlo Slovo Páně. Obrátil jsem se k ní a vložil na ni ruce. Ona vstala a odešla domů. Toto bylo asi před 18 lety a ona je ještě dnes dokonale zdravá. Navštíví nás v Tucsonu, pokud tam budeme. Výkřik nouze: ona řekla: „I kdybych na cestě zemřela, tak mne tam přesto přeneste. Pán uzdravil jiné, uzdraví i mne.“

Nechť jsou naše srdce v těchto dnech naplněna láskou. Modleme se vážně a vroucně, neboť brzy může být již příliš pozdě.

Jairova dcera zemřela. On nebyl správně věřící. Sice věřil v Ježíše, ale bál se to přiznat. Byli by jej vyhnali ze synagogy. Ale jednoho jitra přišel lékař a řekl: „Ona umírá“ Nyní nastal čas zoufalství. Nemohl si ve svém postavení dovolit, aby byl s Ježíšem z Nazareta viděn, jinak by byl ztratil své místo. Říkám vám ale: když přišla nouze, vrhla jej v zoufalství. Dovedu si ho představit, jak se spěšně obléká a odchází ulicí, prodírá se davy lidí a je i svědkem toho, jak se nějaká žena právě dotýká Jeho roucha. Slyší jásot zástupu, projde však a říká: „**Mistře, moje dcera právě nyní zemřela, přijď a vlož na ni ruku, tak se zase probudí k životu**“.

Ó, vidíte, stav nouze vás přivede tam, že učiníte to správné a správně jednáte. Jeho dcera byla zachráněna v důsledku výkřiku srdce – nouze.

Budme tak rozhodní, jako ta žena s krvotokem. Bible podává zprávu, že vynaložila všechno svůj majetek, aby hledala pomoc u lékařů, ale bylo to s ní stále horší. Měla krvotok po dvanáct let. Možná že všechno prodali; hospodářství, mezky, koně a co jiného ještě měli, avšak nic ji nemohlo pomoci. Kněz jí jistě radil, aby nechodila do shromáždění; ale jednoho rána se podívala dolů za řeku a uviděla velký zástup lidí, shromážděný tam kolem nějakého muže. Zeptala se, co se tam děje.

Někdo řekl: „Je to Ježíš z Nazareta“.

Nyní se jí zmocnilo zoufalství. Řekla sama sobě: „**Jsem sice jen nepatrná, dotknu-li se však jen lemu Jeho roucha, budu uzdravena**“. A ona přešla všechny kritiky, přiblížila se k Němu a dotkla se Jeho roucha s výkřikem nouze ve svém srdci. Když to učinila, obrátil se a zeptal se: „**Kdo se Mne dotkl?**“ Všichni to zapírali. On se však rozhlédl kolem s tím velkým božským darem, neboť byl Bůh, našel tu ženu a řekl jí, že její krvotok ustal. Zoufalství ji dohnalo k tomuto jednání.

I u královny ze Sáby to byla toužebná žádost, která ji podnítila k cestě. Slyšela o velkém božském daru, který působil při Šalomounovi, a okamžitě v ni vznikla ta hluboká touha.

Ti, kdož měli tento výkřik nouze, byli lidé jako vy a já. Nebyli jiní než my. Měli pět smyslů, jedli, pili, žili a umírali jako my. Byli to lidé.

Ten křik vnitřní nouze byl u ní tak veliký, že s sebou vzala část svého království. Byla tím tak velice zaujata, že nepřemýšlela o tom, že Izmaelitě přepadávají lidi na poušti. Měla před sebou 90-ti denní cestu na zádech velblouda pouští Saharou. Byla tu hluboká žádost. Když tam dorazila, nezůstalo Šalomounovi ničeho skryto, nýbrž jí řekl všechno, co si přála vědět. Ježíš o ní řekl: „**Ona povstane ve dni soudu a odsoudí toto pokolení, neboť větší je zde než Šalomoun.**“

Závěrem bych chtěl říci ještě následující. Před nedávným jsem zažil v Mexiku takový výkřik nouze. Přišel jsem právě na pódium na velkém stadionu. Lidé tam byli shromážděni od 9 hodin ráno, nyní bylo téměř 10 hodin večer. Večer předtím, úplně slepý člověk, který neviděl přibližně 30 let, obdržel zrak. Následujícího dne šel městem a všem o tom svědčil. Tito chudě oblečení lidé – bylo jich asi čtyřicet až padesát tisíc – tam seděli. Nechali svoje staré klobouky u vchodu. Bylo to potom pro ně těžké rozhodnout, komu který náležel. Déšť tek proudem; všechno bylo přeplněno. Spustili mne po laně na jedné zdi dolů. Tak jsem se dostal k pódiu.

Tu sedí muž z Michiganu se svojí dcerou, známý bratra Armenta, který je nyní již ve slávě. Podávali o tom zprávu, co viděl bratr Arment, jako očitý svědek těch shromáždění v Mexiku. Dal bratru Moore svůj kabát, jemuž jakožto někomu, kdo pocházel z jihu, bylo v dešti příliš chladno.

Můj syn Billy Paul přišel ke mně a řekl: „Taťínku, musíš něco podniknout. Tam je malá mexikánská žena se svým dítětem na ruce, které dnes ráno zemřelo.“ Nebylo tu dostatek pořadatelů na to, aby ji mohli zadržet. Myslela si: „Jestliže vkládám ruku a slepý muž opět obdržel zrak, tedy mé dítě vkládáním rukou opět přijde k životu“. Byla to katolička; nikdo ji nemohl zadržet. Bratr Espinoza jí řekl, že další modlitební lístky již nebudou rozdávány a že musí počkat až do příštího večera.

Odpověděla: „Moje dítě je mrtvé. Je mrtvé již od dnešního jitra. Musím do modlitební rady!“ Přišla bez modlitebního lístku. Bylo tu asi 300 pořadatelů, jí se ale podařilo každým způsobem se prodat. Bylo jí všechno jedno, jen když se mohla dostat dopředu. Byla tímto výkřikem nouze zasažena. Bůh jí to položil do srdce. Jestliže bylo možné, že Bůh dal zrak, může tedy také navrátit život. Byla v zoufalství. Něco hořelo v jejím srdci.

Ó vy nemocní lidé. Kéž by takový žár byl ve vašich srdcích jen na několik minut, pak uvidíte, co se stane! Bůh, který tohoto hochu uzdravil minulý večer a mohl uzdravit tu ženu s rakovinou a který tohoto muže a rovněž Florencii Nightigalovou, jakož uzdravil i desetitisíce jiných, ten Bůh může vše! Nezvratné důkazy: Mrtví jsou vzkříšeni, nemocní byli uzdraveni a mnoho jiných věcí se stalo. Jestliže On je Bůh, může všechno! On byl včera Bohem a je i dnes Bohem. Ať vás tento výkřik zoufalství zasáhne, pak uvidíte, že se něco stane.

Hnána touto vnitřní nouzí se tlačila stále více vpřed. Řekl jsem bratru Jackovi Mooremu: „Ona mne nezná, ještě nikdy mne neviděla, ona neví, kdo z nás zde na pódiu to je.“ Neuměla ani slovo anglicky. Jak by mohla vědět, kdo to je? Řekl jsem mu: „Jdi tam a modli se za to dítě, aby byla uspokojena a mohla jít dále, aby ukončilo to rušení.“

Drala se dále, ačkoli se ji snažili zadržet. Byla rozhodnuta, že si cestu proklestí. Nestarala se o to jakým způsobem se to stane, aby se dostala ke kazateli.

Nepřipomíná vám tato událost Sunamitku? Toto se však nestalo před 3 500 lety, nýbrž před třemi až čtyřmi roky. Dnes se může stát to stejné. Jestliže nás tento výkřik nouze zasáhne a láska s vírou se sjednotí, vstoupíme do bitevní linie a vznášíme nárok, neboť je to zaslíbení Boží, které můžeme zažít. To přesně souhlasí.

Obrátil jsem se ke kazateli, evangelistovi. Bylo mi líto té ženy, nebyl jsem však ještě tak správně dojat. Myslel jsem si: „Postačí, když se za ni bratr Moore pomodlí.“ V nejbližším okamžiku jsem však vzhlédl a uviděl průběh vidění. Spatřil jsem, jak malé černovlasé mexikánské dítě bez zubů tu sedělo a smálo se na mne. Ihned jsem řekl: „Okamžik prosím!“ Její výkřik nouze způsobil, že Duch Svatý mé předsevzetí změnil. V mém srdci nastala změna. Ukázal mi toto dítě a řekl, že se ten duch vrátí. Řekl jsem: „Okamžik prosím, přineste mi to dítě“ Zde přišla žena s tím mrtvým dítětem, promoklá a zahalená v modře pruhovanou deku. Padla na zem s krucifixem a růžencem v ruce, aby se pomodlila své „Zdrávas Maria“. Řekl jsem jí: „Upusť od toho, to není třeba“ Pak se přiblížila k místu, kde jsem stál, a zvolala: „Padro“, což znamená „otče“. Řekl jsem: „Prosím, neříkej to!“, a zeptal jsem se jí: „Věříš?“ Tlumočník se jí zeptal ve španělštině, zdali věří. „Ano“, zněla odpověď. Ona věří. Zeptal se jí proč věří, načež odpověděla: „Jestliže Bůh může slepému vrátit zrak“. Zde zvláště zasáhl výkřik nouze v srdci této matky, která se modlila za své dítě. Dověděla se, že oči slepého muže byli uzdraveny a věděla, že Bůh může to dítě vzkřísit.

Výkřik nouze! „Kdo mne hledá celým srdcem, od toho se nechám nalézt a vyslyším jej.“

Království Boží trpí násilí. Zákon a proroci byli až do Jana. Od té doby je kázáno království Boží a kdo činí násilí, ten se tiskne dovnitř. Nestojíte kolem a neříkáte. „Pane, vezmi mne za límec a vstrč mě dovnitř“, nýbrž se tam násilím tlačíte. Výkřik nouze musí rozhodnout mezi životem a smrtí.

Přál bych si, abych měl ještě čas na jinou událost, neboť myslím právě na jednu dívku, která činila neustále nová předsevzetí. Řekl jsem: „Sestro, to nestačí.“ Zvedla se a řekla: „Věřím, nyní je všechno v pořádku.“ Řekl jsem: „Ne, ne, zůstaň zde.“ Pak se začala modlit a byla stále hlasitější a hlasitější. Po chvíli zasáhl výkřik vnitřní nouze a ona zvolala: „Ó Bože, zachraň mne!“ Protialkoholické léčebné kúry zůstali bez výsledku. Nic jí nepomohlo. Podívala se na mne svýma velkýma černýma očima. Slzy jí kanuly po tváři a řekla: „Se mnou se něco stalo“ Ano, skutečně se stalo. Dříve však musela dojít k tomuto vnitřnímu zlomu. Kéž nás uchopí výkřik nouze. Jedná se o smrt, nebo život.

Nemáte-li zlomené srdce, ani nechodte do modlitební řady. Je-li však ve vás tento výkřik nouze, přičte s útechou a hleďte, co se stane. Obdržíte to, jakmile sem přijdete.

Pomodleme se. Přičte s tím křikem nouze a tlačte se násilím do království Božího, pak se vám toho dostane.

Náš nebeský Otče, prosíme Tě v Ježíšově jménu, buď nám milostiv, Pane. Způsob v nás tento zlom, z něhož se rodí ten křik nouze. Ó Bože a Pane! Buď nám milostiv, o to Tě prosíme. Kéž Tě lidé dnes večer hledají vroucí modlitbou ze zlomeného srdce. Víme, že jsi zde, Pane. Jsi tentýž včera, dnes a na věky.

Nechť nyní lidé, kteří to Znamení mají a přešli ze smrti do života, kteří byli proměněni ze starého světského života, nechť ti, kteří jsou nemocní, použijí svého důkazu a řeknou „Jsem vykoupeným vlastnictvím Božím. Jsem v Kristu v Němž není žádná nemoc. Jsem křesťanem, v němž není žádná nevíra. Odmítám všechno, co mi satan namlouvá. Beru svůj důkaz a činím si nárok.“ Krev byla použita a Bůh jim dal Znamení. **„On byl zraněn pro přestoupení naše a kvůli našim hříchům byl ubit. Trest ležel na Něm, abychom my měli pokoj a Jeho ranami jsme byli uzdraveni.“** Nyní vlastním Znamení, že mě Bůh uznal jako své vykoupené, v Krvi Pána Ježíše obmyté vlastnictví. Držím důkaz Jeho smrti ve svých rukách, neboť On vstal z mrtvých. Já jsem Jeho a On je můj. Jdu vpřed s rozhodnou vírou, že od tohoto večera v Boha věřím a obdržím své uzdravení. Všem požadavkům jsem učinil zadost, neboť poslední slova, která vyšla z Jeho rtů, byla: **„Na nemocné ruce vkládati budou a bude to s nimi lepší“** Pane, dej to. Nechť tento výkřik nouze začne působit, neboť to prosím v Ježíšově Jménu. Amen.

(Bratr Branham zpívá) „Já mohu, já budu, já věřím nyní.“

Vy tomu věříte. Jsem rozhodnut. Skrze milost Boží jsem rozhodnut nepřestat se dříve modlit, dokud se se mnou něco nestane. Přicházím nyní, abych si dal vkládat ruce. Bůh nemůže nikdy zklamat. Věřím, že ten velký Lékař je blízko. Věřím Bohu inspirovaného Slova. Věřím Bohu, který přinesl oběť. Věřím poznávacímu Znamení Boha, který nás očistil ode všech hříchů. Ten důkaz Jeho vlastní život je zde mezi námi. **„Budu s vámi ano ve vás až do konce světa. Malou chvíli a svět mne více neužrjí, ale vy mne uvidíte, neboť já budu s vámi až do konce světa.“** Věříte tomu? Důvěřuji Jemu. Věřím, že On to učiní. Věříte tomu i vy?

Nuže, jakmile s tím začnu, vidím vidění, nádherná vidění Páně, v nichž bývají vyjádřeny velké věci. Když s tím začnu, pak bychom zde mohli zůstat přes celou noc. Věříte skutečně? Amen! Já tomu věřím z celého srdce.

Ta dáma tam, která sedí vedle bratra Palmera, je mi cizí. Přichází z Georgie a trpí ženskou nemocí. Jestliže věří, že ji Bůh uzdraví, pak to On učiní. Ve svém životě jsem tu ženu nikdy neviděl, to je však její nemoc. Nevím zda před tím kdy slyšela poselství, viděl jsem ji však již během toho, co jsem kázal. Věř jen a hled, zda se tak stalo. Amen!

Jen když můžete věřit, pak se tak stane.

Ta dáma, co sedí tam, má bolesti v zádech. Velice tím trpí. Její jméno je paní Wisdom. Jestliže věříš celým srdcem, pak tě Ježíš Kristus uzdraví. Nikdy ve svém životě jsem tuto ženu neviděl. Ona tam však sedí a trpí bolestmi. Má na sobě žlutý šat. Souhlasí to? V pořádku. Jsme si navzájem cizí? Ano! Dobře, můžeš jít zdravá domů. Ježíš Kristus tě uzdravuje. Amen!

Sedí tam ještě jiná žena, která to právě pochopila, i ona má bolesti v zádech. Má syna, který má bolesti hlavy. To souhlasí. Paní Parker je její jméno. Budeš-li celým srdcem věřit, Ježíš Kristus vás oba uzdraví. Amen. I my jsme si navzájem cizí. To však přesně souhlasí. Amen! Věř celým srdcem.

Zde je jeden starší muž. Přichází z Michiganu. Má potíže se svým sluchem. Slyší hlasy. Je to duševní těžkost. Ty tomu věříš, nevíš však, je-li to od Boha, nebo co to je, co k tobě mluví. Slyšíš šumot ve svých uších. Jsem ti dokonale cizí. Jestliže to souhlasí, zdvihni ruku. Ty věci se dějí, nikdy více tě však nebudou obtěžovat. Ježíš Kristus tě uzdravuje.

Věříte tomu velkému Lékaři?

K tobě bych musel mluvit norský, já však nerozumím norské řeči. Sestro, řekni mu, že může jít domů, – jestliže tu řeč ovládáš. Řekni mu, že jej jeho bolesti hlavy opustili. Nuže, vy víte, že jej neznám. Přišel sem z Norska, aby za sebe nechal modlit. Vrať se jako zdravý muž!

Ó, Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes a na věky. Co je to? Je to Ohnivý Sloup, Duch Svátý. Je to Znamení, že Ježíš Kristus žije. Když Jej tehdy ti lidé viděli tyto věci činit, poznal jejich myšlenky; neboť On je to Slovo, a Slovo je ostřejší, než dvousečný meč a soudce myšlenek a pohnutek srdce. Amen!

Viděl jsem před sebou masý vod, když tento mladý muž přišel. Slyšel a četl tam za mořem knihu psanou v norštině. Dostalo se mu porozumění. Někdo k němu mluvil. Má ještě těžkosti, věří-li však celým srdcem, Pán Ježíš Kristus ho uzdraví. Vážil dalekou cestu. Jakožto mladý muž se snaží vniknout dovnitř. Ihned na něj vložíme ruce. Věříš? Amen! Jak obdivuhodné! Ten velký Lékař je nyní blízko nás. Je sestra Ungren nebo ta druhá sestra u klavíru? Pojď prosím a zahraj tu píseň: „Ten velký Lékař je nyní blízko, ten milý, drahý Ježíš.“

Rád bych, aby lidé, kteří chtějí přijít k modlitbě, se postavili v chodbě z této strany. Bratře Neville, prosím, postarej se o to ty. Kde je bratr Capps, nebo jeden starší z bratří, kteří řídí zpěv? Kde je bratr Ungren? Prosím, necht' sem někdo přijde a řídí zpěv. Buďte všichni v modlitbě!

Myslete na ten výkřik zoufalství a hleďte, jaké vypůsobení měl následek. Takový křik nouze vás nechá jít za oceán a přivede vás z jiných států až sem. Křik nouze vynaloží všechno. Jeden drahý otec se svojí dcerou se pokusili dostat se sem se zoufalým přáním. Před několika minutami zde seděli, když Duch Svatý před začátkem shromáždění vyslovil osvobození.

(Bratr Branham zpívá): „Ten velký Lékař je nyní blízko nás“

Dejte pozor, On přichází! On vás již uzdravil. Přináší své Slovo. On je potvrzuje. On dokazuje svoji přítomnost. Nikdo než Bůh sám by nemohl konat tyto věci, to víte. Je to Znamění Mesiáše.

Víte, že já nejsem Mesiáš. On je to Nyní zde, On všechno potvrdil. Nyní by vás to muselo uvrhnout v tuto vnitřní nouzi. Toto místo by muselo duchovně být dáno pod proud a explodovat jako sud s třaskavinou, jež je zapálen. Jistě ta víra by musela explodovat. Láska, vnitřní zlom a křik nouze přivádějí lidi mocí do království Božího, aby věřili celým srdcem. Věříte nyní všichni?

Bratře Tony, pohleď sem na okamžik. Již dlouho jsem tě neviděl, tys však nemocen. Trpíš úplavici. Přestane to a opustí tě to. Viděl jsem, jak jej tato nemoc doprovázela, když sem přišel. Není ničeho, co by mohlo nyní zůstat před Bohem skryto. Již dlouho jsem bratra Tonyho neviděl, zde mi však bylo ukázáno, co měl. Již to ale více nemá.

Chceme sklonit své hlavy. Ani jedno oko nezůstávej otevřené a nikdo se nedívej kolem. Buďme všichni v modlitbě. Billy Paul, nebo bratr Neville zavolá příští řadu, až na to dojde čas. Každý buď nyní v modlitbě. Vezmeme nyní Boha za Jeho Slovo.

Ta prostřední část vstoupí do levé uličky, aby měli možnost přicházet na této straně. Bratr Neville bude vyvolávat. Táží se, zda jsou zde bratři, kteří se se mnou postaví a budou se modlit s vkládáním rukou za ty, kteří tu půjdou kolem. Vy, bratři kazatelé, jste srdečně vítáni, abyste se zde se mnou postavili, jestliže budete chůt. Není to žádná izolovaná věc. Vy máte totéž právo, abyste se modlili za nemocné, jako já. Vím, že Duch Svatý je zde, Jestliže tomu někdo nevěří, pak s ním něco není v pořádku.

Věřme nyní všichni celým srdcem Bohu a On nám dá, zač Jej prosíme. Věřte nyní a nepochybujte. Každý se modlí za bližního. Co říká Bible? Vyznávejte jedni druhým

hříchy a modlete se jedni za druhé. Vy lidé, kteří přicházíte do modlitební řady, jakmile se vás ruce dotknou, jděte radostně odtud a děkujte Bohu za uzdravení.

Buďme všichni v modlitbě, zatímco bratr Capps bude řídit zpěv.

Ten velký Lékař.

Pane, pomoz nám nyní. Prosíme o to ve Jménu Ježíše Krista, aby se Duch Svatý dotkl každého jednotlivce. Ať jsou uzdraveni, zatímco uposlechneme Tvého příkazu a vkládáme ruce na nemocné. Ty jsi řekl, že to s nimi bude lepší. My v to věříme, Otče, ve Jménu Ježíšově.

Dobrá, buďte nyní všichni v modlitbě, zatímco začínáme modlitební řadu. Nejdříve se modlíme za toho nemocného chlapce. Kolik z vás jich věří, že to Bůh již učinil? Jste si tím jisti ve svých srdcích, se zapečetěnou jistotou, že Bůh vyslyšel vaše prosby, protože jste uposlechl Jeho Slovo? Stalo se to. Je to dokonáno. Věřte Mu z celého srdce, neboť je to dokonalé dílo.

Dejte nyní pozor. V příštím týdnu a až se vrátíme, všichni se dozvíme, co se stalo.

Mám za to, až se příště vrátím, dá-li Pán, budu mít modlitební řadu tam v té malé místnosti. Věřím, že se něco rozvine. Hodina je blízká.

Rád bych si vzal čas pro každého jednotlivce, dokud mi nebude něco ukázáno.

Bůh vám všem žehnej. Jsme tak šťastni, že jste zde byli. Jste nyní všichni pevně rozhodnutí, máte tento vnitřní křik nouze? Prožili jste ten zlom? Ten křik zoufalství, který jste měli pro vaše uzdravení skončil, nebo vústil v lásku, víru a důvěru, že Bůh učiní vše, co zaslíbil? Bůh to učiní.

Dnes večer jsou zde dva, tři lidé, v pojízdných židlích. My věříme za ně, že i oni budou uzdraveni. Oni budou zdraví. Věříte tomu také? Oni budou uzdraveni, musí se to stát, Bůh to tak řekl. Přicházíme s křikem nouze a věříme nyní, že se to stalo.

Naše služby Boží mnohé zahrnují, jež následuje jedno za druhým. Nejdříve uzavřeme shromáždění pro ty, kteří musí odejít. Nyní je krátce před desátou hodinou. Těm, kteří musí odejít, říkáme, že nám bylo potěšením, že jsme je zde měli. Byli bychom rádi, abyste přišli opět. Po modlitbě se mohou ti, kteří zde zůstanou, posadit a ti ostatní ať tiše vyjdou. Potom budeme mít Večeři. Jste pozváni, abyste zůstali s námi. Jestliže vám to není možné, nechť vás Bůh žehná. Modlete se za mne a já se budu modlit za vás. Nezapomeňte na to: držte se pevně poznávacího Znamení a buďte rozhodnutí násilím vniknout do království Božího. Amen!

Zazpívejme společně: „Ó, jak sladce Jméno Ježíš zní, jak všechnu bolest zahojí“

Podějte si navzájem ruce a řekněte: „Pán ti žehnej, můj bratře, moje sestro“ hluboce upřímně a v uctivé bázni. V dobách společenství si podáváme navzájem ruce jako křesťanští přátelé, jako bratři a sestry. Bůh vás všechny žehnej.

(Bratr Branham začíná zpívat: „Miluji Jež, miluji Jež“ a „Bůh buď s vámi než se sejdem zas“)

V tomto libém společenství velkého poznávacího Znamení Božího Ducha Svatého, necht' On s vámi zůstane až do doby, kdy se znovu sejdem. Milost Boží budiž s vámi a rozbíjej všechno, co přináší smrt. On srovná před vámi stezku, abyste každého času viděli před svými zraky Ježíše a zůstali nepohnutelní.

Nebeský Otče, odevzdáváme Ti tuto bohoslužbu a tu bohoslužbu z dnešního rána. Všechno, co v nich bylo řečeno a učiněno za to buď Tobě jedinému čest. Děkujeme Ti a chválíme Tě, že jsi lidi zachránil a uzdravil a daroval nám svoji velkou milost po níž my všichni toužíme. Zachraň nás. Jak Ti za to děkujeme. Buď nyní s námi, než se zase sejdem. Potkej se s námi při Večeři. Buď s těmi, kteří sedí za volantem a jedou domů. Doprovázej je skrze ten bezohledný provoz o svátcích, aby se jim nestalo žádné neštěstí a žádné nebezpečí se jim nepřiblížilo. Prosíme o to ve Jménu Ježíše Krista. Amen.

Bratr Branham ještě jednou zpívá: „Ó jak sladce zní Jméno Ježíš.“

Nyní dříve než se posadíte, ztišíme se pro bohoslužbu Večeře. Jsi tam bratře Blaire, kazateli z Arkansasu, s kterým jsem se před krátkým časem setkal? Myslel jsem si to, nebyl jsem si tím však jist. Tys zasvětil dnes ráno své dítě Pánu. Nepotkal jsem se také před nedávném s tebou v Hot Springs? Duch Svatý něco zjevil, co se mělo stát. Souhlasí to? Dobře. Právě jsem o tom přemýšlel a ptal se sama sebe, zda jsi ten bratr Blair. Rád bych kdybys se s námi modlil a Boha prosil o to, aby nás očistil a připravil pro Večeři.

(Modlitba bratra Blaira nebyla otištěna.)

Nyní se všichni posadte. Sestra u varhan hraje pokaždé před Večeří: „Jest pramen.“

Nyní bych prosil bratra Neville, aby přečetl Slovo před Večeří. Nyní se vnitřně seberte. Vzpomeňte si, že Izrael jedl s vnitřním pohnutím před vyjitím. Během celé té doby, po čtyřicet let, nebyl mezi nimi ani jeden slabý. V tomto také spočívá Boží uzdravení. Pán ti požehnej bratře Neville, zatímco budeš číst 1. Korintským 11:23–32.

„Já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb, A díky činiv, lámal a řekl: ‚Vezměte, jezte, to jest tělo Mé, kteréž se za vás láme. To čiňte na mou památku.

Takž i kalich, když povečeřel, řka: ‚Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrátkoli pítí budete, na mou památku.

Nebo kolikrátž byste koli jedli chléb tento a kalich tento pili, smrt Páně zvěstujete, dokudž nepřijde. A protož kdokoli jedl by chléb tento a pil kalich Páně nehodně, vinen bude tělem a krví Páně. Zkusiž tedy sám sebe člověk, a tak chléb ten jez, a z toho kalicha pí. Nebo kdož jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije, nerozsuzuje těla Páně.

Protož mezi vámi jsou mnozí mdlí a nemocní a spí mnozí. Ježto, kdybychom se sami rozsuzovali, nebyli bychom souzeni. Ale když býváme souzeni, ode Pána býváme poučováni, abychom se světem nebyli potupeni.“

Držím zde nekvašený chléb, který je lámán, čímž je zobrazeno Tělo Ježíše Krista. Skrze Jeho rozbité Tělo, skrze Jeho Krev máme přístup do Svatyně Svatých.

Abychom po všechny dny na této zemi i v budoucím životě prodléváli v Tvoji přítomnosti. Budeme na věčnost s Tebou sjednoceni. Dej to, Otče. Požehnej tento chléb pro ten nastávající účel ve Jménu Ježíše Krista. Amen.

Bible říká: „**Když vzal chléb, požehnal jej a lámal, stejně vzal i kalich, požehnal jej a řekl: ‚Toto je kalich nové Smlouvy v Mé Krvi, jež se za vás vylévá.‘**“

Aby Pán ráčil položit na toto své požehnání, je naší modlitbou:

Pane Ježíši, zde držím krev vinné révy, získanou ze šťávy hroznů. Otče, ona představuje tu drahocennou Krev, jež nás očišťuje, aby nad námi mohlo být Znamení. Děkuji Ti za ni rovněž i za tento symbol. Ty jsi řekl: „**Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný**“ a Ty jej vzkříšiš na konci času. Děkujeme Ti za toto zaslíbení. Otče, prosíme, abys společně naše srdce očistil, abychom pro svoji víru byli hodni nalezení; neboť my víme, že sami ze sebe jsme nehodni, avšak naše víra nemůže zklamat; neboť jsme připraveni přijmout dokonalou Krev Ježíše Krista. Dej to Otče.

A posvěť víno pro ten nastávající účel. Necht' je každý, kdo dnes večer bude z toho vína pít a z toho chleba jíst, posílněn pro tu pout, která před ním leží. Dej to Pane.

Necht' jsou zdraví a silní a Tvým Duchem naplněni, dokud Ježíš přijde. Amen.